РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

4 декември 2008 година *

По дело C-221/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Sozialgericht Stuttgart (Германия) с акт от 26 април 2007 г., постъпил в Съда на 2 май 2007 г., в рамките на производство по дело

Krystyna Zablocka-Weyhermüller

срещу

Land Baden-Württemberg,

в присъствието на:

Bundesrepublik Deutschland,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н T. von Danwitz, г-жа R. Silva de Lapuerta (докладчик), г-н E. Juhász и г-н J. Malenovský, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Poiares Maduro,
секретар: г-н R. Grass,

* Език на производството: немски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Land Baden-Württemberg, от г-н H. Sprau, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н J. Möller и г-н M. Lumma, в качеството на представители,

— за полското правителство, от г-н T. Nowakowski, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н V. Kreuschitz, в качеството на представител,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 18, параграф 1 ЕО.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Zablocka-Weyhermüller и Land Baden-Württemberg по повод отказа на последната да ѝ изплати някои обезщетения, които според нея ѝ се дължат в качеството ѝ на преживяла съпруга на жертва на войната.

Национална правна уредба

3 Националната правна уредба се състои от Федералния закон за социално подпомагане на жертвите на войната (Bundesversorgungsgesetz) от 20 декември 1950 година в редакцията му от 22 януари 1982 г. (BGBl. 1982 I, стр. 21), последно изменен със Закона от 19 юни 2006 г. (BGBl. 2006 I, стр. 1305) (наричан по-нататък „BVG“), и Наредбата относно социалните обезщетения в чужбина (Auslandsversorgungsverordnung) от 30 юни 1990 година (BGBl. 1990 I, стр. 1321) (наричан по-нататък „AuslVersV“) за прилагането на посочения закон.

4 По силата на § 9, точка 5 от BVG преживелите членове на семейството на жертвите на войната по същество имат право на пенсия на преживяло лице, предвидено в § 38—52 от този закон. Извън основната пенсия, която впрочем не е индексирана, при изпълнение на някои допълнителни условия съществува право на компенсация в случай на загуба на доход на жертвата на войната, предизвикана от инвалидността (който доход се изчислява по отношение на теоретичните доходи, които биха били получени при липсата на инвалидност) (§ 40a от BVG), както и евентуално на право на обезщетение за полагане на грижи (§ 40b от BVG) и/или право на изравнителна пенсия (§ 41 от BVG). Освен това, ако преживелият съпруг е навършил 45 години, въз основа на § 41, алинея 1, буква б), и алинея 2 от BVG той може да иска пълна изравнителна пенсия след приспадане на евентуални лични доходи.

5 В съответствие с § 9, точка 1 и § 10, алинея 4, първо изречение, буква в) от BVG към тези обезщетения по принцип се добавят право на медицински грижи и правата,

предвидени в § 9, точка 2 и § 25—27j от BVG в рамките на социалното подпомагане на жертвите на войната. Тези обезщетения обаче се предоставят съобразно нуждите.

6 Спрямо заявителите с местожителство или обичайно пребиваване извън Германия действа режим на дерогиране, предвиден в § 64a—64f от BVG.

7 Съгласно § 64e от BVG:

„1. Жертвите на войната с местожителство или обичайно пребиваване в държава, определена с наредба по силата на алинея 5, получават частична пенсия в съответствие с алинеи 2—4. Правото на обезщетение се суспендира по отношение на останалата част.

2. Частичната пенсия обхваща основната пенсия, включително обезщетението съгласно § 44, алинея 1, увеличението за висок процент на инвалидност, увеличението за лицата, които се нуждаят от ежедневни грижи, пенсията за възходящи лица и надбавката за погребални разходи в размер от една трета от сумите, произтичащи от § 31, § 35, § 36, § 40, § 46, § 51 и § 53, както и надбавката при смърт съгласно § 37. По отношение на инвалидите основната пенсия се увеличава с размер от една трета от посочената в § 31, алинея 1, първо изречение сума, която представлява основната пенсия за инвалидност за лице, чиято степен на неработоспособност е определена на 40 %. Доходите от чужбина не се вземат предвид относно пенсиите, освен в посочените в § 48 случаи. Относно финансовата помощ, предоставена на вдовица, както и на сираци, във всеки случай се запазва пълната сума на съответната пенсия на вдовица или на сирак и се взима за основа една трета от посочената в § 33, алинея 1, буква а) референтна сума. За да се изчисли надбавката за погребални разходи, във всеки случай за основа се взима по-високата от двете посочени в § 36, алинея 1, второ изречение и в § 53, второ изречение суми.

3. Частичната пенсия обхваща и медицинските обезщетения по смисъла на § 64a, алинея 1. Посочените в § 11, алинея 3 финансови помощи не се изплащат; Федералното министерство по труда и социалните въпроси може да разреши дерогации. Медицинските обезщетения съгласно § 64a, алинея 2 могат да се предоставят за срока на временно пребиваване извън някоя от държавите, определени с наредба в съответствие с алинея 5, когато лекар е предписал незабавно лечение. Отправените по силата на изречения 1—3 искания за обезщетения се отхвърлят, когато може да се търси право на равностойни обезщетения пред обществени или частни застрахователни организации или подобни образувания.

4. Посочените в § 64b, алинея 1 обезщетения за подпомагане на жертвите на войната могат да се изплатят със съгласието на Федералното министерство по труда и социалните въпроси. § 27b, алинея 3, първо изречение не се прилага.

5. Федералното правителство е оправомощено да определя с наредба, със съгласието на Bundesrat [Горна камара на Федералния парламент], държавите, в които се изплаща частична пенсия съгласно алинея 1 поради специфични обстоятелства, и по-конкретно поради по-ниското средно равнище на социалните обезщетения, които съответстват на отпуснатите във Федерална република Германия, както и поради обстоятелствата и развитието след Втората световна война. В такава наредба е възможно:

a) за някои обезщетения да се определи нов размер на частичната пенсия от една трета, посочена в алинея 2, първо изречение, и да се установят по-ясно подробните правила за изчисляване на обезщетенията;

б) в случай на съществена промяна на обстоятелствата, отчетени за предоставянето на частична пенсия (първо изречение), впоследствие да се промени размерът на частичната пенсия, предвиден в алинея 2, първо и второ изречение.

6. В особени случаи частичната пенсия, определена в алинея 2, първо и второ изречение, както и в алинея 5, второ изречение, може да бъде увеличена със съгласието на Федералното министерство по труда и социалните въпроси.

7. За срока на временно пребиваване от поне една седмица извън държавите, определени с наредба по силата на алинея 5, със съгласието на Федералното министерство по труда и социалните въпроси може да се предоставят посочените в алинея 2, първо изречение пенсии, доколкото те надвишават определените в алинея 2, първо и второ изречение суми, както и една трета от изравнителната пенсия; прилага се алинея 2, трето изречение. Периодите на престой в болница по смисъла на настоящия закон, както и помощта за почивка и възстановяване [Erholungsmaßnahmen] по § 27b се взимат предвид в размер до една трета."

8 § 1 от AuslVersV, приет съгласно § 64e от BVG и озаглавен „Приложно поле", предвижда:

„Определената в § 64e от [BVG] частична пенсия се предоставя на германски граждани и на лица с германски произход, чието местожителство или обичайно пребиваване е в Албания, България, Естония, Унгария, Латвия, Литва, Полша, Румъния, Русия, Словакия, Словения, Чешката република и в другите държави, които се намират на територията на бивша Югославия или на бившия Съветски съюз."

9 Съгласно § 2 от AuslVersV, озаглавен „Размер на частичната пенсия“:

„1°) Предвиденият в § 64e, алинея 2, първо изречение от [BVG] намален размер се равнява на 60 %. Що се отнася до надбавката за погребални разходи, посоченият намален размер се равнява на 45 %.

2°) Приложимият към увеличението съгласно § 64e, алинея 2, второ изречение от [BVG] намален размер се равнява на 40 % от размера на съответната основна пенсия, както следва съобразно с § 31, алинея 1, първо изречение от [BVG].

3°) По дерогация от правилото по § 64e, алинея 2, първо изречение от [BVG] кръглите сираци получават три четвърти от основната пенсия.

4°) Инвалидите получават основна пенсия, равняваща се на изплащаната до този момент сума, ако това е по-благоприятно за тях.“

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

10 Г-жа Zablocka-Weyhermüller, родена през 1952 г., полска гражданка, се омъжва за г-н Weyhermüller на 7 септември 2002 г. Последният, признат от много години като тежко пострадал от войната с право на пенсия за инвалидност, умира на 12 януари 2004 г. До този момент той е живял в района на компетентност на Versorgungsamt Münster (Служба на ветераните и жертвите на войната, Münster) в Германия и е получавал своята пенсия и няколко увеличения на размера ѝ, както и различни обезщетения. Последните изплатени суми във връзка с неговата пенсия възлизат на 1 419 EUR на месец.

11 На 20 април 2004 г. г-жа Zablocka-Weyhermüller иска от Versorgungsamt Münster да ѝ се отпусне съгласно разпоредбите на BVG пълна пенсия на преживяло лице като вдовица от войната. В това искане тя се позовава на своя статут на полски гражданин и заявява своето намерение в недалечно бъдеще да се установи да живее в Полша.

12 С решение от 27 май 2004 г. компетентният да изплаща обезщетения в чужбина орган уважава искането на г-жа Zablocka-Weyhermüller и установява, че смъртта на съпруга ѝ е следствие от раняването му по време на войната. Размерът на пенсията на вдовица е определен на 224 EUR на месец на основание частичната пенсия, която следва от § 40 и § 64e от BVG, считано от 1 февруари 2004 г.

13 Г-жа Zablocka-Weyhermüller иска увеличение на размера на предоставеното ѝ обезщетение, по съображение че размерът на обезщетенията, които по-рано е получавал нейният съпруг, е бил значително по-висок. Това искане е отхвърлено с решение на компетентния орган от 19 януари 2005 г. и именно това решение се явява предмет на отнесения до препращащата юрисдикция спор. Администра-

тивната жалба на жалбоподателката по главното производство, която по-специално се основава на обстоятелството, че съпрузите по-рано са се установили да живеят съвместно в Германия, и на обстоятелството, че към настоящия момент Република Полша вече е член на Европейския съюз, също е отхвърлена.

14 В хода на главното производство на 20 март 2007 г. Land Baden-Württemberg приема да предостави на г-жа Zablocka-Weyhermüller частична пенсия, увеличена с размера на съответната основна пенсия, с обратно действие към датата, на която е възникнало правото на пенсия на заинтересуваното лице, в съответствие с § 64e, алинея 6 от BVG. Получената в резултат на това месечна пенсия е в размер от 372 EUR.

15 При тези условия Sozialgericht Stuttgart решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„[…] съответстват ли на ползващото се с по-висок ранг общностно право, по-конкретно от гледна точка на свободата на движение, установените в германското право в областта на социалната сигурност ограничения съгласно § 64e от [BVG], приложими за правоимащите, чието местожителство или обичайно пребиваване е в Полша като нова държава — членка на [Съюза][?]“

По преюдициалния въпрос

16 С въпроса си препращащата юрисдикция иска по същество да установи дали член 18, параграф 1 ЕО допуска законодателство на държава членка, по силата на

което тази държава членка отказва изплащането на някои обезщетения, предоставяни на преживели съпрузи на жертви на войната, само по съображение че пребивават на територията на определени държави членки.

По допустимостта

17 Както Land Baden-Württemberg, така и германското правителство считат, че преюдициалното запитване е недопустимо.

18 Що се отнася до основната пенсия на вдовица, намалена частично съгласно § 64e, алинея 1, първо изречение от BVG, те отбелязват, че в делото по главното производство, тъй като тази пенсия е увеличена с обратно действие до 100 % от обезщетението, поставеният въпрос става ирелевантен за разрешаването на спора, с който е сезирана препращащата юрисдикция. Нещо повече, според германското правителство е предложено законодателно изменение с оглед увеличаване на настоящия процент на частичната пенсия от 60 % на 100 %, считано от 1 януари 2008 г.

19 По отношение на другите обезщетения, предоставени съобразно с доходите и чието изплащане е спряно в съответствие с § 64e, алинея 1, второ изречение от BVG, германското правителство също твърди, че не е била доказана релевантността на преюдициалното запитване за разрешаването на спора по главното производство. Жалбоподателката по този спор е подала, в хода на съдебното заседание пред препращащата юрисдикция, допълнително изменящо искане относно тези обезщетения, без обаче да е изложила доводи в подкрепа на своето искане.

20 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на производството, въведено с член 234 ЕО, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така

и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на общностното право, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-специално Решение от 18 юли 2007 г. по дело Lucchini, C-119/05, Сборник, стр. I-6199, точка 43, както и Решение от 15 ноември 2007 г. по дело International Mail Spain, C-162/06, Сборник, стр. I-9911, точка 23). Съдът може да отхвърли отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. по-специално Решение от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra, C-379/98, Recueil, стр. I-2099, точка 39, Решение от 5 декември 2006 г. по дело Cipolla и др., C-94/04 и C-202/04, Recueil, стр. I-11421, точка 25, Решение от 7 юни 2007 г. по дело van der Weerd и др., C-222/05—C-225/05, Сборник, стр. I-4233, точка 22, както и Решение от 8 ноември 2007 г. по дело Amurta, C-379/05, Сборник, стр. I-9569, точка 64).

21 Налага се изводът, както става видно от акта за препращане, че в делото по главното производство националната юрисдикция е предоставила на Съда подробна справка за фактическите и правните обстоятелства в основата на спора по главното производство, както и съображенията, поради които е приела, че ѝ е необходим отговор на поставения въпрос, за да се произнесе.

22 Освен това препращащата юрисдикция пояснява, в отговора си на отправеното от Съда искане за разяснения, че извън увеличената частична пенсия, посочена в точка 14 от настоящото решение, относно основната пенсия на вдовица предвиденото в § 40a, § 40b и § 41 от BVG евентуално право на обезщетения остава спорно между страните по главното производство.

23 Следователно преюдициалното запитване трябва да се обяви за допустимо.

По приложимостта на член 18, параграф 1 ЕО

24 В самото начало следва да се определи дали положение като това по главното производство попада в обхвата на общностното право, и по-специално на член 18, параграф 1 ЕО.

25 Що се отнася, от една страна, до приложното поле на посочената разпоредба по отношение на лицата, е достатъчно да се установи, че по силата на член 17, параграф 1 ЕО всяко лице, което притежава гражданство на държава членка, е гражданин на Съюза. По-нататък параграф 2 от същия член обвързва този статут с правата и задълженията, предвидени в Договора за ЕО, сред които са и посочените в член 18, параграф 1 ЕО (Решение от 26 октомври 2006 г. по дело Tas-Hagen и Tas, C-192/05, Recueil, стр. I-10451, точка 18, както и Решение от 22 май 2008 г. по дело Nerkowska, C-499/06, Сборник, стр. I-3993, точка 21).

26 Като полска гражданка, г-жа Zablocka-Weyhermüller се ползва от установения в член 17, параграф 1 ЕО статут на гражданин на ЕС и следователно може да се позовава евентуално на свързаните с подобен статут права, по-специално на правото на свободно движение и свободно пребиваване, предвидено в член 18, параграф 1 ЕО (Решение по дело Nerkowska, посочено по-горе, точка 22).

27 От друга страна, що се отнася до материалния обхват на член 18, параграф 1 ЕО, следва да се отбележи, че на настоящия етап на развитие на общностното право обезщетение като това по главното производство, чиято цел е да обезщети преживелите съпрузи на жертвите на войната, е от компетентността на

държавите членки (вж. в този смисъл Решение по дело Tas-Hagen и Tas, посочено по-горе, точка 21, както и Решение по дело Nerkowska, посочено по-горе, точка 23).

28 При все това последните трябва да упражняват тази компетентност при спазване на общностното право, в частност на разпоредбите на Договора, свързани с признатата на всеки гражданин на Съюза свобода да се придвижва и пребивава свободно на територията на държавите членки (Решение по дело Tas-Hagen и Tas, посочено по-горе, точка 22, както и Решение по дело Nerkowska, посочено по-горе, точка 24).

29 В това отношение Съдът вече е постановил, че положенията, които попадат в приложното поле ratione materiae на общностното право, по-специално включват положенията, свързани с упражняването на основните свободи, гарантирани от Договора, и с упражняването на свободата на движение и пребиваване на територията на държавите членки, предвидена в член 18 ЕО (Решение от 15 март 2005 г. по дело Bidar, C-209/03, Recueil, стр. I-2119, точка 33, Решение от 12 юли 2005 г. по дело Schempp, C-403/03, Recueil, стр. I-6421, точки 17 и 18, както и Решение по дело Nerkowska, посочено по-горе, точка 26).

30 В случая следва да се установи, че положение като това на г-жа Zablocka-Weyhermüller попада в обхвата на правото на свободно движение и свободно пребиваване на гражданите на ЕС в държавите членки. Всъщност като се е установила да живее в Полша, жалбоподателката по главното производство е упражнила предоставеното от член 18, параграф 1 ЕО право на всеки гражданин на ЕС да се придвижва и пребивава свободно на територията на държавите членки.

31 Освен това от преписката, представена на Съда от препращащата юрисдикция, ясно личи, че спирането на изплащането в съответствие с § 64e, алинея 1, второ изречение и алинея 5 от BVG, както и с § 1 от AuslVersV на изплатените на г-жа Zablocka-Weyhermüller обезщетения произтича единствено от обстоятелството, че последната се е установила да живее в Полша.

32 От гореизложеното следва, че положение, при което упражняването от г-жа Zablocka-Weyhermüller на призната от общностния правен ред свобода влияе върху правото на последната да ѝ бъде изплащано предвидено от националното законодателство на държава членка обезщетение, попада в приложното поле на общностното право, и по-специално на член 18, параграф 1 ЕО.

33 Следователно трябва да се разгледа дали член 18, параграф 1 ЕО следва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за изплащането на някои обезщетения, предоставени на преживели съпрузи на жертви на войната, изисква получателят да пребивава или на територията на държавата членка, която предоставя такова обезщетение, или на територията на друга държава членка, която не е включена в списък, установен с наредба на правителството на първата държава.

По изискването на условие за пребиваване

34 Относно обхвата на член 18, параграф 1 ЕО Съдът вече е постановил, че предвидените в Договора възможности във връзка със свободното движение не могат да проявят пълното си действие, ако гражданин на държава членка е възпрепятстван да ги използва поради пречки за пребиваването му в приемащата държава членка, произтичащи от правна уредба на друга държава членка, които го поставят в по-неблагоприятно положение поради самото обстоятел-

ство, че се е възползвал от посочените възможности (вж. в този смисъл Решение от 29 април 2004 г. по дело Pusa, C-224/02, Recueil, стр. I-5763, точка 19, Решение по дело Tas-Hagen и Tas, посочено по-горе, точка 30, както и Решение по дело Nerkowska, посочено по-горе, точка 31).

35 Национална правна уредба, с която някои граждани на държава — членка на ЕС, се поставят в по-неблагоприятно положение единствено поради обстоятелството, че са упражнили свободата си на движение и пребиваване в друга държава членка, представлява ограничение на свободите, признати на всеки гражданин на ЕС с член 18, параграф 1 ЕО (вж. в този смисъл Решение от 18 юли 2006 г. по дело De Cuyper, C-406/04, Recueil, стр. I-6947, точка 39, Решение по дело Tas-Hagen и Tas, посочено по-горе, точка 31, както и Решение по дело Nerkowska, посочено по-горе, точка 32).

36 BVG и AuslVersV обаче представляват такова ограничение. Всъщност като обвързва плащането на някои обезщетения, учредени в полза на преживели съпрузи на жертви на войната с условието получателите да пребивават на национална територия или на територията на друга държава членка, която не е вписана в списъка на държави членки, установен с наредба на правителството на държавата членка, която предоставя тези обезщетения, това законодателство може да възпре гражданите на държава — членка на ЕС, които са в положение като това на жалбоподателката по главното производство, да упражняват свободата си на движение и пребиваване във вписана в посочения списък държава.

37 Национална правна уредба, която налага подобно ограничение на гражданите на държава — членка на ЕС, при упражняване на свободите им, може да бъде обоснована от гледна точка на общностното право само ако се основава на обективни съображения от общ интерес, несвързани с гражданството на съответните лица, и ако е съразмерна с легитимната цел, преследвана от националното право (вж. в този смисъл Решение по дело De Cuyper, посочено по-горе, точка 40, Решение по дело Tas-Hagen и Tas, посочено по-горе, точка 33, както и Решение по дело Nerkowska, посочено по-горе, точка 34).

38 От становищата, представени на Съда както от Land Baden-Württemberg, така и от германското правителство, е видно, че предвиденото от BVG ограничение има за цел да предостави подходящо обезщетение на получатели, които живеят извън Германия, предвид съществуващите понастоящем различия между жизнения стандарт, доходите и средните стойности на социалните обезщетения, изплатени в Германия и в държавата, в която пребивава правоимащият. Освен това според тези становища посоченото ограничение се оправдава от нуждата да се позволи подходяща проверка на професионалния и социалния статут на правоимащите, по-специално на техните доходи.

39 Без съмнение както желанието да се предостави обезщетение, предвид посочените различия между двете заинтересувани държави членки, така и необходимостта да се позволи подходяща проверка на професионалния и социалния статут на правоимащите представляват обективни съображения от общ интерес, които могат да обосноват възможността условията или подробните правила за изплащане на обезщетения, като разглежданите по главното производство, да засегнат свободата на движение.

40 Макар установеното в точка 36 от настоящото решение ограничение да може се обоснове от обективни съображения от общ интерес като посочените в предходната точка, необходимо е все пак то да бъде пропорционално на преследваната цел. От практиката на Съда е видно, че определена мярка е пропорционална, когато е подходяща за осъществяването на преследваната цел и същевременно не надхвърля необходимото за постигането ѝ (Решение по дело De Cuyper, посочено по-горе, точка 42, както и Решение по дело Tas-Hagen и Tas, посочено по-горе, точка 35).

41 Условие за пребиваване като разглежданото в главното производство обаче не може да се разглежда като пропорционално на преследваните цели.

42 Всъщност следва да се отбележи, че § 1 от AuslVersV изрично ограничава прилагането на § 64e от BVG спрямо правоимащите, които живеят или пребивават на територията на някоя от посочените в този текст десет държави членки, или на територията на Албания или още на тази на бивша Югославия или на бившия Съветски съюз.

43 Има обаче непосочени в § 1 от AuslVersV държави, в които жизненият стандарт е по-нисък отколкото този в някои от посочените в тази разпоредба държави членки. Освен това съществуващите между посочените в този текст държави различия са значителни.

44 Аналогично, нуждата да се позволи подходяща проверка на професионалния и социалния статут на правоимащите трябва да се прилага по идентичен начин във всички държави членки, независимо дали те са посочени в § 1 от AuslVersV или не.

45 Следователно правна уредба като разглежданата по главното производство не отговаря на целите, посочени както от Land Baden-Württemberg, така и от германското правителство и припомнени в точка 38 от настоящото решение.

46 Освен това доколкото подобна правна уредба само спира изплащането на предвидените от същата уредба обезщетения, не може основателно да се поддържа, че с нея може да се адаптират тези обезщетения, предвид съществуващите понастоящем различия между Федерална република Германия

и държавата на пребиваване на правоимащия по отношение на жизнения стандарт, доходите и средните стойности на социалните обезщетения.

47 На последно място, макар да е вярно, че относно предоставени съобразно доходите обезщетения може да се окаже необходима проверка на професионалния и социалния статут на правоимащите, в не по-малка степен е вярно, че спирането на изплащането на тези обезщетения представлява мярка, която надхвърля необходимото за извършването на подобна проверка.

48 Предвид гореизложените съображения, на поставения въпрос следва да се отговори, че член 18, параграф 1 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство на държава членка, по силата на което тази държава членка отказва изплащането на някои обезщетения, предоставяни на преживели съпрузи на жертви на войната, само по съображение че те са с местожителство на територията на определени държави членки.

По съдебните разноски

49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 18, параграф 1 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство на държава членка, по силата на което тази държава членка отказва изплащането на някои обезщетения, предоставяни на преживели съпрузи на жертви на войната, само по съображение че те са с местожителство на територията на определени държави членки.

Подписи